

## Phần 8

### Chương 29

**T**ính cả phòng chứa đồ thì cũng chỉ có ba phòng nên đám người kia không thể nào để cho bọn họ chiếm riêng một phòng được. Một phòng bị Vương Thắng chiếm, một phòng khác bị các đàn em có máu mặt chia nhau, những người còn lại ngủ trên sàn nhà trong phòng khách, Thanh Hà và Nhất Ngạn thì ở trong phòng chứa đồ.

Phòng chứa đồ vốn rất lộn xộn nhưng sau khi cô dọn dẹp lại một chút thì đã trở nên gọn gàng, sạch sẽ hơn rất nhiều. Những cái thùng đều được chất vào tận trong góc nên bên cạnh tường lập tức trống ra một khoảng. Trong lúc dọn dẹp phòng thì Thanh Hà tìm được một bộ vạc giường, đặt đệm lên là có thể dùng. Thanh Hà lại trải thêm ở phía trên một cái chăn bông, cuối cùng là thảm để đắp.

Đèn trong phòng chứa đồ đã bị hỏng nên chỉ có thể dựa vào ánh sao yếu ớt bên ngoài cửa sổ. Bởi vì sợ bị bại lộ nên tất cả cửa sổ trong phòng này đều bị Vương Thắng bảo đàn em che bằng ván gỗ. Lúc này Thanh Hà cảm thấy có chút lạnh nên cuộn người bên trong tấm thảm. Đột nhiên có một thân thể nóng như lửa từ phía sau tiến sát lại sau đó ôm lấy cô, vuốt ve tóc cô. Dường như Nhất Ngạn cảm thấy làm vậy rất vui nên cậu bắt đầu chơi đùa tóc cô rồi quăn nó trên đầu ngón tay của mình.

Thanh Hà cảm thấy bây giờ cô giống như một con thú cưng phụ thuộc vào cậu, bị cậu nuôi nhốt.

Lúc nửa đêm, cô có chút khó chịu nên muốn đi nhà vệ sinh.

Thanh Hà ngoảnh đầu nhìn sang thì Nhất Ngạn đang cười híp mắt nhìn cô. Thanh Hà lập tức đẩy cậu ra, lê dép đi ra ngoài. Cô mở cửa ra, đứng ở trước cửa một lát sau đó vòng trở lại, đứng ở trước giường nhìn Nhất Ngạn khiến cậu ôm bụng cười ha ha.

Thanh Hà xấu hổ đến hai má đỏ ửng... Cô sợ bóng tối.

“Chỉ cần cô cầu xin em thì em sẽ đi ra ngoài với cô.” Nhất Ngạn nói bằng giọng đùa bỡn.

Thanh Hà không muốn mở miệng trả lời cậu.

Nhất Ngạn nói: “Không muốn sao? Vậy thì cô đi một mình đi.”

“Cậu...” Thanh Hà không thể làm gì được Nhất Ngạn, cô lại không muốn đứng ở cửa cho cậu trêu chọc nên trực tiếp đi ra ngoài.

Trong phòng khách tối đến mức xòe bàn tay không thấy ngón. Trong bóng tối rất yên tĩnh, chỉ có tiếng ngáy thỉnh thoảng vang lên. Chờ đến khi ánh mắt

thích ứng được với bóng tối thì Thanh Hà mới loáng thoáng trông thấy trên sofa có mấy người đàn ông đang ngủ, có vài tên dựa vào bàn thủy tinh, tay vẫn còn đặt ở trên người phụ nữ kia.

Phòng khách rất lớn, nhà vệ sinh lại ở phía cuối hành lang, Thanh Hà nhón chân từ từ đi qua. Mỗi một bước đi của cô đều giống như đang đi trên mũi dao. Cô rất sợ hãi, sợ những người này đột ngột tỉnh lại. Trước kia, dù thế nào cô cũng không thể nghĩ tới có một ngày mình sẽ gặp phải chuyện này.

Đột nhiên có một bàn tay trên sàn nhà duỗi ra, bắt lấy mắt cá chân cô. Thanh Hà sợ tới mức suýt chút hét lên thành tiếng. Cô cẩn thận nghe ngóng thì phát hiện chủ nhân của cái tay này không có tỉnh, chỉ là nói mớ mà thôi. Bàn tay đó rất thô ráp, nắm lấy mắt cá chân của cô mà Thanh Hà lại nghĩ giống như có một con rắn độc đang liếm chân mình vậy. Cô rất muốn thoát ra nhưng làm thế nào cũng không thoát được.

Đột nhiên trước mắt cô tối sầm lại, một bóng dáng cao lớn phủ lên người cô.

Nhất Ngạn đút một tay vào trong túi quần, dùng ánh mắt xem trò vui nhìn cô.

Thanh Hà dùng khẩu hình miệng nói: “Mau giúp tôi.”

Lúc này ánh mắt của Nhất Ngạn rất bi ối: “Giúp gì hả?”

“Đừng giả bộ ngốc nữa!” Thanh Hà hơi nhấc chân lên, gấp đến độ sắp không chịu được nữa.

Nhất Ngạn cười nói: “Giúp cô cũng được nhưng trước tiên phải hôn em đã.” Nói xong cậu ta đưa nửa bên mặt đến bên miệng cô.

Thanh Hà tức giận trừng mắt nhìn cậu ta.

“Không muốn sao?” Nhất Ngạn đứng thẳng trở lại: “Vây em về phòng đây.”

“Đừng mà!” Thanh Hà lo lắng nhìn chân mình sau đó in lên trên mặt cậu ta một nụ hôn.

Trong bóng tối, xúc cảm ẩm ướt, mềm mịn hết sức rõ ràng, từ trong lỗ chân lông xâm nhập vào lòng cậu. Nhất Ngạn sờ lên gò má sau đó thở dài một tiếng, đột nhiên cậu cảm thấy mình có chút say rồi. Nụ cười từ từ tràn ra trên môi, Nhất Ngạn đang cười trộm không ngừng.

“Mau giúp tôi gỡ cái tay ra!” Thanh Hà thúc giục.

Nhất Ngạn chợt bừng tỉnh, dùng chân khéo léo đá văng cái tay kia ra sau đó kéo cô đi về phía cuối hành lang.

Càng đi về cuối hành lang càng tối, Thanh Hà đành phải nắm thật chặt lấy tay Nhất Ngạn. Nhất Ngạn đi ở phía trước, âm ờ nói: “Có người nào đó chỉ ở những lúc thế này mới nghĩ đến em.”

“Cậu có ý gì?” Thanh Hà nghe không được rõ lắm.

“Không có ý gì cả.”

Thanh Hà còn muốn hỏi tiếp nhưng Nhất Ngạn đã mở cửa nhà vệ sinh ra: “Đến rồi, vào đi.” Thanh Hà buông tay Nhất Ngạn ra rồi đi vào nhà vệ sinh. Sau một lát, cô lại từ bên trong đi ra.

“Sao vậy?”

“Đèn hồng rồi... Bên trong, bên trong... tối thui.”

Nhất Ngạn suýt chút nữa bật cười, cậu nghiêng dựa vào cửa: “Tối thui? Tối như thế nào?” Cậu nhào người tới, liếc nhìn bên trong vài lần sau đó ưỡn người một cái, tỏ vẻ như việc này không liên quan đến mình: “Đúng là tối nhưng không đến nỗi tối lắm. Sau khi đi vào mò thấy bồn cầu là được, xong rồi còn nhớ xả nước, đừng bị dọa đến quên mất chuyện này.”

“Cậu hơi quá đáng rồi đó!”

“Em quá đáng chỗ nào?”

“Cậu... cậu quả thật...” Thanh Hà xông vào, đóng cửa lại thật mạnh khiến cánh cửa phát ra tiếng “rầm” rất to. Sau khi đóng cửa nhà vệ sinh lại thì bên trong tối đến mức cô không thấy được bóng dáng của chính mình. Bụng Thanh Hà càng lúc càng đau, rất khó khăn cô mới sờ thấy được bồn cầu rồi ngồi xuống. Trong không gian nhỏ hẹp không hề có một tiếng động nào, thỉnh thoảng chỉ phát ra tiếng giọt nước “tí tách” rơi vào trong bồn tắm khiến Thanh Hà nghĩ chắc lúc tối đã có người tắm rửa ở trong này.

Cuối cùng cũng xong, sau khi dội nước thì cô đứng dậy kéo quần nhưng đột nhiên lại bị trượt chân, ngã xuống mặt đất. Lúc ngã xuống hình như cô có chạm vào thứ gì đó man mát lạnh lạnh, có tính đàn hồi, ngay sau đó cô cảm thấy tay mình có chút ướt ướt.

Đột nhiên đèn sáng lên.

Cuối cùng Thanh Hà cũng nhìn thấy rõ thứ trên mặt đất là gì... Một cái xác phụ nữ để trần nửa người, một cái xác đàn ông và một người phụ nữ vẫn chưa chết, ngực vẫn còn đang phập phồng, đang nằm ở trong bồn tắm.

Đồng tử của cô lập tức co rút lại, lúc sắp hét lên thành tiếng thì Nhất Ngạn vừa đúng lúc mở cửa ra, bịt miệng cô lại: “Hét cái gì, xong rồi thì mau ra ngoài.”

Cả người Thanh Hà xụi lơ, một chút sức lực cũng không còn. Máu trên lỗ thủng sau gáy người đàn ông và phụ nữ đã khô cạn, không còn máu chảy ra nữa, chỉ còn lại một cái vũng màu đen sẫm giống như bị thứ gì đó gặm nhấm nhỏ. Cả người Thanh Hà đều run rẩy, cô được Nhất Ngạn kéo lên ôm vào trong ngực. Nhất Ngạn dẫn cô ra ngoài, tắt đèn, đóng cửa rồi mới ôm cô trở về phòng chứa đồ.

Buổi tối này Thanh Hà ngủ không hề yên ổn, cô liên tục mơ thấy ác mộng.

Cô mơ thấy mình đang chạy trốn trong bóng tối vô hạn thì phía trước đột nhiên xuất hiện một nam một nữ, trên đầu bị thủng một lỗ rất lớn. Miệng và mũi đều đang chảy máu, bọn họ liên tục nói: “Cô cũng chết đi, không lâu sau cô cũng sẽ giống như bọn tôi thôi.”

Thanh Hà tỉnh lại từ trong ác mộng sau đó chui vào trong ngực Nhất Ngạn, cả người không ngừng run rẩy.

Nhất Ngạn sờ trán cô: “Không có sốt, cô bị sao vậy? Vẫn đang nghĩ đến chuyện kia sao?” Dù Thanh Hà không trả lời thì cậu vẫn đoán được.

“Vậy thì cô cần phải tập thích ứng, sau này chuyện như vậy nhìn hoài sẽ quen thôi.”

“Tại sao?”

“Tại sao gì?” Nhất Ngạn nheo ánh mắt lại trong bóng đêm.

Thanh Hà hít một hơi: “Tại sao cậu lại làm bạn với đám người này? Tại sao cậu vẫn thờ ơ khi thấy bọn họ làm loại chuyện đó? Hay là chuyện này hoàn toàn không là gì cả đối với cậu, hoặc có lẽ chính bản thân cậu cũng là người như vậy?”

Đột nhiên không khí giữa hai người trở nên nặng nề.

Thanh Hà không nhìn thấy rõ vẻ mặt của Nhất Ngạn trong bóng tối. Rất lâu sau cô mới nghe được giọng của cậu, rất bình tĩnh, thậm chí ngay cả phản bác và chất vấn cũng không có: “Trong mắt cô em là loại người như vậy đúng không? Từ lúc bắt đầu cô đã nhận định em là loại người như vậy rồi. Ở trong lòng cô em vĩnh viễn thua kém Khương Biệt.”

“Khương Biệt... Khương Biệt...” Sau khi Nhất Ngạn nhắc đến cái tên này thì Thanh Hà lập tức nhớ đến cuộc chiến mấy ngày trước. Nếu đám người này vẫn còn sống sót thì Khương Biệt sẽ như thế nào? Lúc này lo lắng trong lòng Thanh Hà đều biến thành im lặng, cô không hề nói với Nhất Ngạn một câu nào nữa.

Nhất Ngạn cũng không tiếp tục nói chuyện với cô.

Bóng đêm vô hình giúp cậu giấu đi sự cô đơn và không cam lòng nơi đáy mắt. Từ nhỏ đến lớn, chưa có lúc nào Khương Biệt vượt qua được cậu. Bất kể là gia thế, khuôn mặt, năng lực... Nhất Ngạn chưa bao giờ cam chịu làm người thứ hai nhưng không ngờ lần này lại thua thảm hại như vậy.

Thậm chí Nhất Ngạn còn cảm thấy hẫng là ông trời đang trêu đùa cậu.

Cậu đổ kị, cậu không thể chịu được việc người khác hơn mình.

Còn về phần Thanh Hà... cậu tin rằng kiên trì ắt sẽ thành công.

Nhất Ngạn xoay người, im lặng nhìn bóng lưng cô, cả đêm đều không ngủ.

Sang sáng ngày hôm sau, hai người vẫn không nói chuyện với nhau. Có hai tên đàn em đi ra ngoài mua đồ ăn nhưng đến trưa vẫn chưa về khiến thần kinh

của một đám người đang ngồi trong phòng khách trở nên căng cứng, hoàn toàn không còn vẻ ung dung và thoải mái như ngày hôm qua.

Vương Thắng có chút phiền muộn hít một hơi thuốc lá sau đó đứng lên đi qua đi lại: “Nếu qua mười lăm phút nữa mà Man Tử và A Lực vẫn không trở lại thì chúng ta sẽ lập tức rời khỏi nơi này.” Vương Thắng còn chưa nói hết câu thì bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa.

Rõ ràng không phải là hai dài một ngắn như đã quy định.

Đầu tiên Vương Thắng rút súng ra sau đó dựa vào tường cạnh cửa ra vào: “Ai đó?”

Tiếng gõ cửa lại vang lần nữa: “Đại ca, là... là em... A Lực, mau mở cửa ra.”

Vương Thắng lập tức hiểu ý, hắn ta dùng ánh mắt ra dấu cho mấy người còn lại. Những người còn lại dán sát vào tường chậm rãi lui về phía sau, tuy bọn chúng rút lui rất nhanh nhưng lại rất có trật tự đến cuối hành lang sau đó mở cửa sổ phòng bếp bắt đầu trèo xuống. Vương Thắng thì thừa dịp này nói với người ngoài cửa: “Man Tử đâu? Không phải nó đi cùng với mày sao?”

“Cậu ta... cậu ta nói đi mua bao thuốc nên em đi về trước.”

“Hai chúng mày tách nhau sao? Sao lại không cẩn thận như vậy?”

“Anh Thắng, xin lỗi, chân của em đang bị thương, anh mở cửa mau lên đi.”

Trong lúc nói chuyện thì Vương Thắng đã lùi đến bên cửa sổ. Hắn mở cửa sổ ra nhảy xuống ban công lầu hai. Ngay lúc đó trong phòng vang lên một tiếng “rầm” thật lớn, cửa phòng bị phá sau đó cảnh sát vũ trang ào ào tiến vào phòng. Mấy kẻ bắt cóc có chút luống cuống, chen nhau chạy bán sống bán chết. Có mấy tên đứng không vững nên bị rơi xuống dưới lầu.

Tiếng thân thể va vào vật cứng vang lên bên tai, rất nhanh cơ thể mấy tên cướp đã biến thành một đồng máu thịt be bét.

Phía sau ngôi nhà này là một con hẻm nhỏ cũ kỹ, hẹp dài, nghèo nàn, gập khúc. Sau khi chạy vào trong đó thì cảnh sát sẽ không dễ gì bắt được bọn họ, nghĩ vậy nên những tên còn lại nhanh chóng nhảy xuống lầu dưới.

Thanh Hà bị Nhất Ngạn ôm chặt, lúc này cậu đang đứng trên hộp điều hòa ở sân thượng lầu bốn, giọng nói không cảm xúc của cậu vang lên bên tai cô: “Đừng nhìn xuống phía dưới!”

Cảnh sát đã đến bên cửa sổ sau đó liên tục xả súng xuống phía dưới.

“Pằng...pằng...pằng.” Tiếng súng nối tiếp nhau không dứt, hộp điều hòa đã bị bắn thủng bảy tám lỗ, lúc này lại có hai kẻ bắt cóc trúng đạn, rơi từ ban công lầu hai xuống. Còn có hai tên vừa trèo lên thanh thép lầu hai thì đuôi bị trúng một phát súng sau đó được người ở bên trong kéo vào, để lại một vết máu thật dài.

Nhất Ngạn ôm cô, tránh ở một mái che lòi ra trên ban công lầu bốn, nếu đứng ở phía dưới sẽ không nhìn thấy được.



Lúc này, Vương Thắng dẫn theo những người còn lại đi ra từ trong một căn phòng ở lầu hai, trong tay hắn là một người phụ nữ, súng ngắn đang đặt ở trên đầu cô ta: “Những người ở phía bên trên nghe cho rõ, lập tức chuẩn bị cho bọn tao một chiếc xe đỗ ở bãi đất trống phía dưới!”

## Chương 30

**Đ**ội trưởng của đội cảnh sát vũ trang cầm loa ghé vào cửa sổ lớn tiếng nói: “Các anh đã bị bao vây, hiện tại mau khoanh tay đầu hàng thì còn có thể...”

Vương Thắng lập tức cầm súng bắn lên phía lầu trên.

Đội trưởng lập tức né tránh, viên đạn trúng vào khung cửa sổ inox, hiện lên một dấu vết rất rõ.

“Đừng có nói nhảm nữa, mau chuẩn bị xe!” Vương Thắng đã là chó chạy cùng đường. Hắn tự biết tội ác của mình có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, cho nên nếu như bị bắt thì nhất định sẽ bị bắn chết.

Hai bên giằng co một hồi, cuối cùng đội trưởng chấp nhận thỏa hiệp.

Một lát sau, có một chiếc xe từ từ tiến vào bãi đất trống phía dưới.

Vương Thắng bắn một phát súng vào đùi con tin: “Con mẹ nó, định đùa với tao à? Bảo người của mày quay đầu xe ra phía ngoài bãi đất trống đi!” Sau khi hắn nói xong thì mấy tên còn lại kèm hai bên con tin từ trong nhà lui ra ngoài.

Đội trưởng vội vàng la to ra lệnh cho các cảnh sát khác bám theo bọn bắt cóc.

Bất thành linh, trên lầu bốn truyền đến một giọng nữ có chút the thé: “Mấy người là ai, sao lại đứng trên mái hiên nhà tôi? Có ai không, có ai không...”

Mấy cảnh sát vội tới cửa sổ một lần nữa, ngẩng đầu nhìn lên phía trên thì thoáng thấy có hai bóng người đang đứng ở trên mái che lầu bốn, lúc này hai người đang vịn vào khung điều hòa leo lên tầng năm. Đội trưởng quát lớn: “Tách ra hành động, số ba, số bốn lên phía trên, những người còn lại theo tôi xuống phía dưới!”

Thanh Hà ôm chặt lấy Nhất Ngạn, cô cảm thấy thân thể mình đang lơ lửng giữa không trung, hơn nữa còn đang lắc lư. Lúc này Nhất Ngạn giẫm lên cái nắp điều hòa trèo vào khe hở giữa hai căn nhà. Hai căn nhà kiểu cũ này cách nhau khoảng nửa mét, Nhất Ngạn dùng hai chân để cố định thân thể. Nơi này cách mặt đất khoảng mười mét, Thanh Hà cảm thấy bọn họ có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Nhất Ngạn sờ mặt cô: “Ngoan một chút, đừng suy nghĩ quá nhiều, cũng đừng nhìn xuống phía dưới.” Sau khi nói xong, Nhất Ngạn bám vào ống nước tụt xuống dưới khiến Thanh Hà suýt chút nữa hét lên thành tiếng.

Lúc này đã xuống mặt đất nhưng Thanh Hà vẫn không cảm thấy chân thật.

Nhất Ngạn kéo cô ra khỏi ngõ nhỏ, chạy đến chợ nhỏ bên ngoài. Lúc này là lúc chợ đang náo nhiệt, tiếng người huyên náo ồn ào át hết tất cả các tiếng động khác. Nhất Ngạn trực tiếp đá văng một người đàn ông sau đó cướp lấy chiếc xe gắn máy của anh ta chở cô lao ra khỏi đám người. Cũng vào đúng lúc này, hai cảnh sát chạy ở phía sau cũng nhảy lên mô tô đuổi theo bọn họ.

“Nhường đường, nhường đường!”

Đám người trong chợ càng lúc càng âm ỉ, thỉnh thoảng có vài quầy hàng ven đường bị ngã đổ. Rõ ràng hai người cảnh sát này vẫn là lính mới nên ngay sau đó đã bị cản lại. Mấy bà bác lập tức đuổi theo bọn họ đòi tiền khiến hai người xấu hổ đỏ mặt tía tai, nói không thành lời. Lúc ngoảnh đầu nhìn lại thì Nhất Ngạn đã sớm ra khỏi chợ, sau khi bẻ cua thật ngọt thì vẫy vẫy tay với họ rồi giẫm mạnh chân ga phóng đi mất.

Bọn họ phóng nhanh trên đường như một tia chớp, Thanh Hà ôm chặt lấy eo Nhất Ngạn vì cô sợ chỉ cần sơ ý là sẽ bị ngã xuống.

Bọn họ không nói với nhau lời nào, không khí giữa hai người rất kì quái. Trong rừng cây bên ngoài thị trấn có một cái miếu đồ nát, chung quanh nhiều cây cỏ nên khó bị phát hiện. Nhất Ngạn thấy vậy nên dẫn Thanh Hà đi tới chỗ này.

Vào ban đêm, sắc trời tối đến mức không thấy rõ ánh sao ở phía xa.

Vàng trăng cũng biến mất ở trong đám mây.

Nhất Ngạn không nhóm lửa. Cả người Thanh Hà đều lạnh như băng nhưng cô không muốn mở miệng cầu xin cậu. Hai người cứ im lặng một cách kì lạ như vậy, đến khi cô cảm nhận được sức nặng trên vai, quay đầu nhìn sang thì thấy cậu đã phủ áo khoác của mình cho cô. Nhất Ngạn chỉ mặc một chiếc áo T- shirt, lúc này cậu ta đang cảm cành cây vẽ gì đó trên mặt đất.

Thanh Hà cởi áo khoác ra trả lại cho cậu ta.

“Làm gì vậy, muốn phân rõ giới hạn với em sao?” Nhất Ngạn nhận lại áo khoác nhưng không mặc vào, giọng nói có chút giễu cợt: “Nếu như thật sự muốn phân rõ giới hạn với em thì vừa rồi làm gì ôm chặt em như vậy? Cô có thể đi một mình mà.”

“Cậu cho rằng tôi muốn đi với cậu lắm sao?”

Nhất Ngạn cười nhưng không hề có độ ấm: “Cô có thể tự trở về sao?”

Chỉ một câu nói đã đánh trúng điểm yếu của Thanh Hà, cô nhỏ một cây cỏ dài giữa hai chân rồi kéo cho tới khi nó đứt.

“Nếu cô có thể thì tự trở về đi, còn nếu không thể thì hãy ngoan ngoãn nghe lời.” Nhất Ngạn ôm cô vào trong ngực, sờ mặt cô, cổ cô sau đó cắn vành tai cô: “Em chính là một tên cặn bã độc ác đang đố kỵ, lát nữa chúng ta còn cần

phải đi tìm những kẻ bắt cóc xấu xa mà cô ghét đó, em nghĩ cô nên biết điều đó, vì vậy cô nên nghe lời thì tốt hơn, tránh cho chết ở đâu cũng không biết.”

Thanh Hà vùng vẫy vài cái nhưng không thể thoát khỏi lòng ngực của Nhất Ngạn. Cô cắn vào cánh tay cậu, cắn rất mạnh nhưng Nhất Ngạn không hề phản ứng lại khiến cô không khỏi có chút nản lòng.

Đêm đã khuya, Thanh Hà cũng mệt nên từ từ ngủ thiếp đi. Nhất Ngạn bế cô lên trên đùi, nhìn thói quen phồng hai má khi ngủ của cô, trong lòng đột nhiên có chút ấm áp nhưng cũng hơi đau xót. Loại tình cảm này rất phức tạp, Nhất Ngạn cũng không biết diễn tả nó như thế nào. Cậu vốn không phải là người miệng nói một đằng bụng nghĩ một nẻo, dù có lúc ác độc nhưng vẫn rất bình tĩnh. Có điều từ sau khi gặp cô, cậu trở nên có chút kỳ quái. Có một số chuyện, một số lời nói chính cậu cũng không thể quyết định, kiểm soát được.

Thật ra có đôi khi cậu cũng không muốn như vậy nhưng ngay cả một chút cơ hội cô cũng không cho cậu, đối với người tâm cao khí ngạo như cậu thì thật sự rất khó cúi đầu cầu xin cô.

Hơn nữa giữa bọn họ luôn có một Khương Biệt chắn ngang. Ngày nào anh ta không chết thì cậu không thể yên tâm được.

Lúc Thanh Hà tỉnh lại thì đã là buổi sáng hôm sau. Sau khi Nhất Ngạn dẫn cô ra khỏi cánh rừng rậm này đến đường quốc lộ thì bọn họ tiếp tục đi nhờ xe một lần nữa.

Bảng chỉ đường toàn xiêu xiêu vẹo vẹo, cùng lắm cũng chỉ có một dấu mũi tên chỉ phương hướng nên khó khăn lắm hai người mới tìm được một thị trấn nhỏ rồi dùng điện thoại công cộng liên hệ với đám người bên kia. Sau khi xong chuyện, Nhất Ngạn dẫn Thanh Hà đi vào sâu trong thị trấn nhỏ.

Đường ở đây cứ kéo dài mãi về phía trước, mặt đường từ từ thấp xuống. Trên đường có mấy đứa bé ăn xin, quần áo rách tả tơi nằm ở đầu đường, tuổi không lớn lắm, phần lớn đều là mấy đứa nhỏ choai choai, co rúm trong những chiếc thảm cũ kỹ, tay cầm chén bẻ. Sắc trời đã không còn sớm nữa, ánh trời chiều còn sót lại chiếu xuống khu phố nhỏ hẹp này làm cho bức tường loang lổ và những con đường quanh co ở đây nhuộm một màu vàng kim nhợt nhạt.

Thanh Hà muốn móc tiền ra nhưng Nhất Ngạn đã ngăn cô lại.

“Cậu làm gì vậy, ngay cả việc tôi tiêu tiền cậu cũng muốn quản lý sao?”

“Đến bao giờ chỉ số thông minh của cô mới có thể tăng lên một chút đây?” Ánh mắt của Nhất Ngạn tỏ vẻ giễu cợt sau đó dùng ánh mắt ra hiệu cho cô nhìn sang bên cạnh. Thanh Hà nhìn theo thì thấy mấy đứa bé kia đã đứng dậy, cầm cái chén bẻ chạy tới đầu đường. Ở đó có một tên ăn xin lớn hơn đang đếm tiền trong chén bọn nhỏ, nếu thấy ít tiền thì sẽ dùng gậy trong tay đánh bọn nhỏ vài cái.



Thanh Hà có chút tức giận nhưng Nhất Ngạn đã ngăn lại, không cho cô qua đó: “Mỗi người, mỗi nơi đều có cách sinh tồn riêng, cô đi qua đó cũng không thể giúp được gì. Cô có thể giúp bọn nó lúc này nhưng cô có thể nuôi bọn nó không?”

“Tôi sẽ đưa bọn trẻ đến cô nhi viện.”

“Cô cảm thấy những đứa trẻ này tới từ đâu?” Nhất Ngạn hỏi ngược lại cô.

Về mặt Thanh Hà hoàn toàn không tin: “Cậu lừa tôi, chuyện này... chuyện này làm sao có thể xảy ra được?”

“Cô đã đi được bao nhiêu nơi, gặp được bao nhiêu chuyện? Chuyện cô không biết vẫn còn nhiều lắm.” Nhất Ngạn không cười nhạo cô nhưng Thanh Hà lại cúi đầu. Khí thế cô yếu đi rất nhiều, không hề mở miệng nói chuyện với cậu nữa.

Nhất Ngạn đi vào sâu trong hẻm nhỏ. Địa hình trong này thấp hơn bên ngoài rất nhiều, hai bên đường là một loạt ga ra tầng ngầm liên tục với tòa nhà bên trong. Nhất Ngạn tìm được điện thoại trong ga ra sau đó đi vào hành lang rồi gõ cửa hông ở bên trong vài cái. Lúc này mới có người mở cửa một cách cảnh giác.

Tòa nhà này đã bị bỏ hoang rất lâu, tất cả các hộ gia đình ở đây đều đã chuyển đi nơi khác. Nghe nói trước đây người ta định dỡ bỏ nơi này để xây một khu trung tâm mua sắm nhưng mới làm được một nửa thì bị ngừng do ông chủ công ty phá sản. Cộng thêm gần đây là một khu du lịch rất lớn, thu hút nhiều người nên khu vực này dần dần vắng vẻ, cuối cùng không ai tới đây nữa.

Hành lang phía dưới tòa nhà này nối liền với năm ga ra, hai ga ra phía Tây đã có người thuê, đổi thành cửa hàng tạp hóa. Vương Thắng đã bảo đàn em trói ông chủ cửa hàng tạp hóa lại sau đó đóng cửa cả năm ga ra, làm chỗ ở tạm thời cho bọn hắn. Như vậy bọn hắn không cần phải lo lắng về nơi ở và đồ ăn nữa. Ngoại trừ đồ ăn trong quán thì đằng sau ga ra còn có mấy nhà vệ sinh cũng đã được ông chủ này thuê đổi thành kho chứa hàng. Nơi này vốn vắng vẻ nên ông ta thuê để giảm bớt thời gian nhập hàng, thuận tiện cho mình một chút, nào ngờ lúc này lại làm dễ cho bọn bắt cóc.

Bọn bắt cóc chết rất nhiều người, trên đường chạy trốn lại lạc mất không ít nên hiện tại bên Vương Thắng chỉ còn lại sáu người, lúc này bọn chúng đang ngồi trong ga ra nấu đồ ăn. Ăn xong, Vương Thắng nói với Nhất Ngạn: “Cậu tới rất đúng lúc.”

Nhất Ngạn vờ như không nghe thấy hàm ý trong lời nói của hắn ta: “Nếu trể thì làm sao theo kịp các anh?”

Vương Thắng ném cái chén xuống, mở chốt an toàn sau đó chìa họng súng đen ngòm vào đầu Nhất Ngạn: “Rốt cuộc mày là ai?”

Nhất Ngạn vẫn tỏ vẻ không có việc gì, vẫn ôm Thanh Hà ăn uống như cũ.

“Anh nghi ngờ tôi?” Sau khi ăn được một ít Nhất Ngạn mới mở miệng nói.

Ánh mắt Vương Thắng chuyển qua người Thanh Hà: “Mày dẫn ả này theo lâu rồi, sao không thấy mày chạm vào ả? Bên anh Hùng tao chưa từng nghe nhắc tới người nào giống mày. Thân thủ như vậy không thể không có người nào biết được, đúng không?”

“Anh tới Đài Bắc mấy lần rồi? Tôi trời sinh là người không thích chạy trốn chết trong khi làm việc, muốn chơi gái cũng phải tìm chỗ yên tĩnh. Ngay cả chuyện này mà anh cũng muốn quản lý hả?”

Vương Thắng cười lạnh: “Sợ rằng tất cả đều là cái cớ của mày thôi.”

“Cớ? Cớ gì?”

Vương Thắng hí mắt: “Nếu mày không thích ả đàn bà này thì đưa cho tui tao. Dựa theo tình huống hiện tại thì bọn tao không thể mang theo ả mãi được, chơi xong rồi giết là xong.”

Mắt của mấy tên đàn em xung quanh lập tức lóe sáng, vội vàng đứng dậy.

Thanh Hà sợ hãi nắm chặt lấy tay Nhất Ngạn, đôi môi tái nhợt.

Khuôn mặt Nhất Ngạn vẫn không có cảm xúc gì, sau một hồi lâu cậu mới cười nói: “Làm vậy sao được? Tôi rất thích cô gái này, cô ấy là người phụ nữ của tôi, tôi còn muốn dẫn cô ấy đến chỗ của anh Triệu ở Myanmar. Nếu các anh giết cô ấy chẳng phải suốt dọc đường đi tôi sẽ cô đơn chiếc bóng sao, quá thâm hiểm rồi.”

Vương Thắng cười to một cách dữ tợn: “Vậy cũng được, nhân bây giờ có cơ hội, mày chơi cô ta trước mặt bọn tao thì bọn tao sẽ tin tưởng mày cùng một hội với bọn tao. Nếu không thì trong lòng tao thật sự không thấy an tâm đâu đấy.”

“Các anh nhiều người như vậy, cứ nhìn chăm chăm tôi thì làm sao tôi cời quần được?” Nhất Ngạn ngẩng đầu liếc nhìn bọn chúng lười biếng ngáp một cái.

“Thằng nhãi chết tiệt, rõ ràng là mày đang cố gắng từ chối, nếu mày không muốn thì đưa cho bọn tao! Cô em này mềm mềm, thơm thơm, chơi nhất định rất tuyệt!” Một gã đàn ông khoảng ba mươi tuổi nói.

Ánh mắt Vương Thắng lóe sáng, sau một lúc lâu mới cùng đám đàn em ra ngoài.

Bên ngoài cửa là một hành lang rất dài, có cửa chớp kéo xuống. Sau khi ra ngoài mấy kẻ bắt cóc vội vàng nằm sấp xuống nhìn lên, tên này đẩy tên kia.

Nhất Ngạn sờ cằm cô, Thanh Hà lập tức hất tay Nhất Ngạn ra, ngồi dậy sau đó lui vào trong góc tường: “Cậu định làm gì? Nhất Ngạn, cậu điên rồi sao?”

“Không điên, em chỉ muốn làm việc mà chúng ta chưa làm xong thôi.” Sau khi nói xong thì Nhất Ngạn tắt đèn, trong nháy mắt bên trong phòng lập tức tối om om.

Mấy tên bắt cóc bên ngoài thì tức giận chửi um lên.

Một lúc sau bên trong truyền đến tiếng phụ nữ hét chói tai.

## Chương 31

**C**ó đôi khi ánh sáng và bóng tối chỉ cách nhau trong gang tấc mà thôi.

Ở trong lòng Thanh Hà, tuy rằng Nhất Ngạn rất đáng sợ nhưng chưa bao giờ khiến người ta run rẩy giống như bây giờ. Ánh mắt cậu đen kịt như rơi vào vực sâu hơn nữa lại bình tĩnh đến đáng sợ cứ như đã quyết định làm một việc gì đó cực kỳ kinh khủng. Sự bình tĩnh này của cậu tựa rằng cửa từ từ cắt đứt thần kinh của cô. Nói là bình tĩnh nhưng thật ra lại là lạnh lùng, tàn bạo đến đáng sợ.

Chỉ trong nháy mắt, ánh sáng đã bị thay thế bởi bóng đêm bất tận, vươn tay không thấy năm ngón. Thanh Hà ngã ngối dưới đất, cô bò trên mặt đất như một con thú nhỏ rơi vào cảnh tận cùng. Cô bò tới tường sau đó vịn tường đứng dậy, cả người bàng hoàng không biết làm sao. Đột nhiên có một bàn tay chuẩn xác bắt được cổ tay cô, Thanh Hà hét lên chói tai sau đó bị ném xuống mặt đất.

Cô giãy giụa lật người lại, cố gắng bò về phía trước nhưng mắt cá chân đã nằm gọn trong một đôi bàn tay lạnh lẽo. Bàn tay đó chậm rãi vuốt ve Thanh Hà, ngón tay dừng ở chân cô, vuốt ve mắt cá chân cô sau đó cậu lật người cô lại, kéo chân cô lại đặt dưới môi hôn của mình.

Nụ hôn man mát, lạnh lạnh lại mềm mại như lông vũ rơi vào mu bàn chân cô giống như đây là một nghi thức thần thánh. Nhưng mặc kệ là thần thánh đến thế nào thì cũng đều không thay đổi được sự thật là cậu đang xâm phạm cô, hơn nữa còn ở trước mặt những người đó...

Thanh Hà liều mạng giãy giụa, cong chân đá Nhất Ngạn một cái, lại vừa vặn bị cậu bắt lấy chân này, chân còn lại thì đang ở trong tay cậu.

“Nhất Ngạn...” Giọng nói của Thanh Hà có chút tuyệt vọng. Cô cảm giác được tâm tình của cậu không hề kích động, cũng không căm hận giống như chuyện này đã được lên kế hoạch từ sớm rồi. Đối với cậu mà nói thì đây chỉ là một trò đùa vô hại mà thôi.

Nhất Ngạn sờ lên mặt cô, nói ở bên tai cô: “Em rất thích cô, cô giáo.”

Những lời này giống như sự nguyện rửa của ác ma.

Thanh Hà cắn răng nhưng cả hàm răng đều đang va vào nhau lập cập. Cô giơ tay lên tát một cái vào mặt cậu: “Đồ cầm thú, cậu cũng giống như bọn họ! Cậu... cậu muốn... Um...” Nhất Ngạn bịt miệng cô lại, nhìn cô giãy giụa, đá đập lung tung. Hai đùi trắng bóng dần lộ ra dưới làn váy sau đó giẫm đạp lên người Nhất Ngạn, nhưng cậu hoàn toàn không cảm thấy đau đớn mà chỉ cảm thấy ngứa ngáy và vui vẻ như bị mèo con cào.

Nước mắt chảy xuống khoe mắt, Thanh Hà vịn vẹo hai chân sau đó kẹp lấy tay Nhất Ngạn. Nhất Ngạn cười lên một tiếng rồi nhích người tới sát mặt cô: “Cô nên ngoan ngoãn một chút, tránh cho mình bị thương. Trong tình huống này em cũng không còn cách nào khác.”

Thanh Hà tức giận đến toàn thân phát run, lớn tiếng lên án: “Cậu cố ý, cậu chính là cố ý! Tất cả chuyện này đều là do cậu sắp đặt, cậu điên rồi!”

“Cô thích nói như thế nào thì cứ tùy ý, hôm nay em nhất định phải chiếm được cô.” Nhất Ngạn dùng bàn tay lau nước mắt của cô: “Dù sao ở trong lòng cô, em vẫn luôn thua kém Khương Biệt, hoàn toàn là một tên ác quỷ. Ở trong lòng cô, em là cầm thú, là tội ác tày trời không thể tha thứ đúng không? Em đã biết từ lâu rồi.”

Thanh Hà vẫn đang khóc thì bị Nhất Ngạn lật người lại, túm tóc đè xuống đất sau đó lột cái quần lót bằng cotton của cô ra. Lập tức cái quần lót đáng thương trượt từ đùi cô xuống đầu gối rồi lại bị cậu kéo qua cẳng chân nhưng không cởi ra hoàn toàn mà chỉ treo ở mắt cá chân của một bên chân. Làn váy như gợn sóng nở rộ ở trên sàn nhà lạnh băng, phần váy ở sau lưng bị kéo lên, vắt ngang qua eo khiến một phần lớn mông bị lộ ra, mềm mại đầy đặn, tiếp xúc với không khí.

Không biết những chuyện sắp xảy ra phía sau lại càng khiến Thanh Hà sợ hãi.

...

“Dừng mà, Nhất Ngạn, tha cho tôi đi... Cầu xin cậu, về sau chuyện gì tôi cũng sẽ nghe theo cậu...” Thanh Hà lắc đầu kháng cự.

“Em không kiên nhẫn nữa, từ giờ trở đi cô sẽ là của em.”

...

Tiếng thét thảm thiết chói tai của Thanh Hà vang vọng cả kho hàng khiến đầu của mấy kẻ bắt cóc đang nghe lén bên ngoài đều ong ong.

“Mẹ nó, thằng nhóc này thật là ác độc.” Một tên có vóc dáng thấp lùn gạt tên cao ra, hấn cảm thấy da đầu mình đang rung lên sau đó sờ lên cổ mình.

“Đúng đấy, không thấy rõ, con bà nó.” Tên cao mắng to sau đó lại đi tới đây tên thấp ra. Bên trong đã tắt đèn hơn nửa kho hàng này lại kín mít ba bên bốn bề, có tia sáng chiếu vào thì cũng rất mỏng manh mờ ảo, hiện tại lại bị phần lưng rộng lớn của Nhất Ngạn ngăn lại nên dĩ nhiên là càng không thể thấy rõ rồi.

Nhưng nếu đứng từ bên ngoài nhìn xuyên qua khe hở trên cửa chớp thì vẫn có thể mơ hồ trông thấy hai bàn chân trắng bóng thon dài đang giãy giụa bất lực trên mặt đất. Trên mắt cá chân mảnh khảnh vẫn còn treo một cái quần lót đang đung đưa theo sự giãy giụa của người ở bên dưới.

Hai kẻ bắt cóc cũng nhịn không được mà nuốt nước miếng một cái.

Thanh Hà xụi lơ trên mặt đất, Nhất Ngạn ôm cô lên, xoa nắn bộ ngực mềm mại của cô sau đó liếm láp chúng qua lớp vải nhưng Thanh Hà không có một chút phản ứng nào cả.

Nhất Ngạn mất đi hứng thú, ôm lấy cô.

Đột nhiên có một tiếng động thật lớn vang lên, cửa sắt bị cậu mở ra.

“Thằng nhóc chết tiệt, mày...” Tên có vóc dáng thấp bé đang nói thì bỗng dừng dừng lại. Lúc này ánh mắt Nhất Ngạn giống như dao găm làm cho hắn ta lập tức nuốt câu kể tiếp trở vào sau đó nuốt nước miếng một cái, bắt giác nhường đường rồi nhìn theo Nhất Ngạn ôm Thanh Hà đi đến toilet cuối hành lang. Lúc này Thanh Hà rất nghe lời dựa sát vào lồng ngực Nhất Ngạn giống như đã bị thuần phục.

Hai kẻ bắt cóc nhìn thấy cảnh này lập tức nuốt nước miếng liên tục.

Con bà nó, ả này thật là ngon miệng!

Cuối hành lang chỉ có một toilet duy nhất.

Toilet rất nhỏ, bên trong chỉ có một cái vòi sen. Nhất Ngạn mở vòi sen sau đó cẩn thận đặt Thanh Hà xuống đất. Sau khi cảm thấy độ ấm vừa vặn thì cậu mới xoay vòi sen về phía cô để dòng nước ấm áp phun lên trên người Thanh Hà, làm ướt tóc và quần áo vẫn còn nguyên của cô.

Áo sơ mi trắng dính nước dán sát vào thân thể gợi cảm của cô. Vừa rồi rất tối nên Nhất Ngạn không nhìn kỹ được, hiện tại mới phát hiện cô thật sự rất đẹp, cả người từ trên xuống dưới không một chỗ nào là không đẹp cả.

Nhưng ngay sau đó cậu lập tức nhếch miệng cười tự giễu. Cậu cảm thấy hiện tại mình không khác gì cầm thú, nếu đã làm cầm thú vậy thì cũng không cần phải giả mù sa mưa nữa, cậu muốn chiếm được cô, cô phải thuộc về cậu cả đời. Chỉ cần có thể khiến cô đứng bên cạnh cậu thì hèn hạ một chút có đáng gì đâu.

Cái gọi là ra tay trước thì chiếm được lợi thế, ra tay sau sẽ bị thiệt thòi chính là như vậy.

Chỉ cần tưởng tượng trong tương lai Thanh Hà sẽ bỏ cậu đi và ngã vào ngực Khương Biệt hoặc người khác thì trong lòng cậu sẽ đổ kị đến mức lửa cháy hừng hực, làm thế nào cũng không thể dập tắt được. Đối với Nhất Ngạn mà nói, một người từ trước đến giờ cậu không thêm để ở trong lòng như Khương Biệt lại dần dần trở thành kẻ địch mà cậu chú ý nhất, sự thay đổi này khiến cậu rất bất ngờ. Người mà lúc trước luôn đi theo sau lưng cậu nhưng chưa bao giờ cậu thêm chú ý đến đó thật sự là rất đáng ghét.

Ngày đó cậu và ông chủ tiệm giày đã liên lạc với nhau, cố ý dùng đất ở vùng dưới núi để dụ Khương Biệt tới đó, anh ta lại nóng lòng phá án nên tất nhiên là mắc bẫy.



Hắn là Khương Biệt sẽ phải chết nhưng nửa đường lại nảy sinh biến cố. Khi nghe được tin tức này thì Nhất Ngạn lại thở phào nhẹ nhõm. Cậu cũng không biết tại sao. Cậu hận Khương Biệt vì anh ta được Thanh Hà yêu thích nhưng lại không muốn anh ta cứ thế chết đi. Đối với một người mà ngay từ lúc còn bé đã bị người ta sợ hãi, chỉ có Khương Biệt là không sợ cậu thì tuy rằng cậu xem thường Khương Biệt nhưng cũng không muốn anh ta chết đi.

Nhưng nếu một ngày Khương Biệt chưa chết thì ngày đó cậu không thể có được yên bình. Nếu như Thanh Hà lại gặp anh ta thì đó sẽ là một cảnh tượng như thế nào? Trong lòng Nhất Ngạn lo sợ đến mức ăn ngủ không yên.

Có đôi khi Nhất Ngạn cũng không hiểu nổi rốt cuộc mình muốn làm gì? Khương Biệt chết đi không phải tốt hơn sao? Nếu Khương Biệt còn sống thì sẽ tạo thành ảnh hưởng như thế nào với cậu? Đáng lý ra cậu không nên bị ràng buộc bởi những chuyện như thế này nhưng trên thực tế cậu lại bị nó quấn quanh.

Khi còn bé, cậu cực kỳ nghịch ngợm lại thích gây sự, mấy cái bình hoa cô trong nhà họ Liên đều bị cậu đập hết, đối phó với mấy ông già trong tộc lại càng không nương tay. Tới bây giờ bọn họ vẫn còn sợ cậu. Năm cậu mười tuổi, ba cậu cũng không chịu được cậu nên đưa cậu đến nơi khác. Lúc đó cậu cô đơn bước đi trên những con đường khác nhau, một mình đi qua rất nhiều địa phương, thấy rất nhiều chuyện mà cậu chưa bao giờ nhìn thấy, đến lúc đó tính tình mới thu liễm đi không ít nhưng thật ra trong xương cốt vẫn thế. Chỉ có điều cậu không còn quá xúc động đối với con người và với sự việc nữa, ngoài mặt cậu luôn tươi cười nhưng sau lưng lại bắn lén không ít lần.

Nhất Ngạn ôm Thanh Hà vào trong ngực, mở hai chân cô ra sau đó phun nước từ vòi sen vào chỗ bí mật giữa hai chân cô để tẩy rửa. Dòng máu đỏ tươi bị nước hòa tan, từ lổ vào chảy xuống sau đó biến thành hồng nhạt, rất nhạt. Khi Nhất Ngạn dùng ngón tay để xử lý thì Thanh Hà cũng mặc kệ hành động của anh.

Sau khi nước chảy ra đã trở nên trong suốt thì Nhất Ngạn tắt vòi sen, ôm cô ngồi ở trên nền gạch, hôn lên mái tóc ướt đẫm của cô rồi đến đôi môi mềm mại ấm áp.

Nhưng Thanh Hà vẫn không có một chút phản ứng nào.

Nhất Ngạn cũng không biết phải nói gì để an ủi cô nhưng cậu không hề hối hận. Thay vì sau này phải nhìn thấy cô sà vào vòng ôm của người khác thì không bằng hiện tại đoạt lấy cô. Cô là của cậu, cả đời đều như vậy.

“Tôi như vậy bọn họ không thể thấy được gì đâu, dù có thấy một chút hay nghe được một chút cũng không sao cả.” Nhất Ngạn chơi đùa với tóc cô sau đó kề sát bên tai cô nói. Cậu ngậm vành tai cô vào miệng nhưng trong lòng lại đang nghĩ làm cách nào để móc mắt, cắt tai những kẻ kia.

Cậu không cho phép bất cứ người nào đụng vào đồ của mình, dù chỉ nhìn hay sờ một chút cũng không được.

Sau khi Thanh Hà nghe thấy lời của Nhất Ngạn thì cả người không kiềm được run rẩy, hai mắt rung rung, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn cậu, ánh mắt đã có chút vặn vẹo: “Đối với cậu mà nói, tôi như thế nào cũng không quan trọng, đúng không? Chỉ cần có thể thỏa mãn cậu, tôi bị sỉ nhục như thế nào cũng không sao, đúng không? Cậu thật sự thích tôi sao? Hay là cậu chỉ muốn chiếm được tôi mà thôi?”

Lời nói của Nhất Ngạn nghẹn nơi cổ họng, ánh mắt lúc sáng lúc tối. Lúc này cả ngàn vạn câu nói đều mắc kẹt tận trong lồng ngực, không có cách nào thoát ra được.

Việc Thanh Hà lên án là một sự đả kích rất nặng nề với cậu.

Nhất Ngạn hung hăng trừng mắt nhìn cô. Cậu siết chặt cánh tay cô giống như muốn thấy rõ rớt cuộc trái tim cô làm bằng gì. Thanh Hà bị cậu nhìn có chút run rẩy, lông mi thon dài cũng hơi run run nhưng không hề tránh né ánh mắt của cậu. Tâm mắt của hai người giao nhau sau đó dấy lên ngọn lửa. Nhất Ngạn là thâm trầm và mang theo một chút mơ hồ khó hiểu còn Thanh Hà thì sùng sờ và ghét bỏ, ẩn sâu trong đó còn có một chút sợ hãi.

Cô đâu chỉ một lần nghĩ tới chuyện Nhất Ngạn coi cô là cái gì? Rớt cuộc là cái gì?

Có phải là... Chỉ là một thứ đồ chơi mà thôi?

Liên tục vài ngày, Thanh Hà không hề nói chuyện với Nhất Ngạn mà chỉ nằm một mình, không biết đang suy nghĩ gì.

## Chương 32

**T**hanh Hà được sắp xếp ở ga ra đầu tiên bên phải, sát cổng vào khu chung cư.

Trong ga ra luôn âm u, từ sáng đến tối không có lấy một chút ánh sáng.

Góc trong có một cái giường được ghép từ mấy miếng ván, bên trên trải chăn bông, Thanh Hà đã nằm trên đó hai, ba ngày mà không hề xuống giường. Trên tường có gắn một cái đèn chân không, lúc này đột nhiên được bật lên khiến cả ga ra tối tăm lập tức sáng như ban ngày. Thanh Hà nhất thời chịu không được sự kích thích của ánh sáng nên nhíu mày, lấy tay che mắt.

Sau một tiếng “két”, Nhất Ngạn bung một cái khay đi vào. Bên trên là một bánh mì kẹp thịt hun khói phô mai, ngoài ra còn có một quả trứng chần nước sôi, hiện giờ vẫn đang còn tỏa ra hơi nóng, rõ ràng là vừa mới làm. Trên tay Nhất Ngạn có cầm thêm một ly sữa tươi: “Ăn một chút đi.”

Nhất Ngạn ngồi xuống bên giường nhưng Thanh Hà giống như không nhìn thấy cậu.

Nhất Ngạn để sữa tươi xuống, xé bánh mì, cẩn thận đưa đến bên miệng cô, “Ngoan, há miệng nào.”

Thanh Hà vẫn không để ý đến cậu.

Nhất Ngạn vuốt ve mặt cô, cậu dùng đầu ngón tay chậm rãi vuốt ve vài cái, giọng nói không tính là hung ác nhưng ánh mắt lại có chút tối tăm: “Em... bảo... cô... ăn, cô bị điếc sao?”

Phản ứng của Thanh Hà hoàn toàn chọc giận cậu, cậu túm lấy tóc cô kéo vào trong lồng ngực mình sau đó nâng cằm cô lên: “Cô đang uy hiếp em ư, cô cảm thấy em sẽ bó tay với cô đúng không? Đúng không?”

Giọng nói của Nhất Ngạn khiến Thanh Hà cảm thấy da đầu tê dại, ngay sau đó Nhất Ngạn đã nhét bánh mì vào trong miệng cô. Cậu ta liên tục xé bánh mì nhét vào miệng Thanh Hà khiến cô mắc nghẹn rồi phun ra. Cô thật sự không muốn ăn gì cả, bây giờ cô không còn một chút sức lực nào, cả người đều hỗn loạn. Cô không muốn suy nghĩ bất cứ chuyện gì, giá như mọi chuyện chưa bao giờ xảy ra.

“Rất tốt, cô không muốn ăn, xem ra cô rất còn sức.” Nhất Ngạn ném bánh mì vào trong khay, bắt lấy hai tay cô, đè xuống giường. Lúc này Thanh Hà như con cá gần chết được thả xuống nước, cuối cùng cũng tìm lại được một chút sức lực, cô đập đá hai chân lung tung muốn đẩy Nhất Ngạn ra, đầu tóc rối bù che khuất hết cả gương mặt. Nhất Ngạn đến gần cô, từ từ vén tóc cô lên: “Nhìn khuôn mặt này đi, bé xíu... Không phải là rất có ích sao?”

Sau khi cười lạnh một tiếng, Nhất Ngạn dùng sức lật váy cô lên, mò tới hai đùi trắng nõn của cô, thuận theo đường cong mượt mà tìm được nơi bí mật giữa hai bắp đùi.

Thanh Hà liều mạng giãy giụa nhưng mấy ngày nay cô không ăn cơm nên làm sao chống lại Nhất Ngạn được, vì vậy cô dễ dàng bị cậu khống chế. Thanh Hà nằm ngửa, nhìn chằm chằm Nhất Ngạn không chớp mắt: “Nhất Ngạn, cậu lại muốn cưỡng hiếp tôi sao?”

Nhất Ngạn sờ lên mặt cô: “Cô lại không muốn làm với em, em không có biện pháp nào khác.”

Lời nói vô sỉ như vậy... Sắc mặt Thanh Hà đỏ lên, cả người đều run rẩy.

...

Liên tiếp vài ngày sau, Nhất Ngạn đều làm như vậy với cô, ngủ cũng muốn ôm cô ngủ. Cô không ăn cơm thì cậu sẽ cứng rắn dùng miệng đút cho cô. Thanh Hà cảm thấy rất mệt mỏi, dứt khoát không nói chuyện với cậu nữa.

Nhất Ngạn cũng không có ý kiến gì, chỉ ngồi dựa vào trên giường ăn chút đồ ngọt, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Nhưng cậu suy nghĩ gì thì có liên quan đến cô sao?

Vài ngày sau đó, rốt cuộc bọn họ cũng rời khỏi thị trấn nhỏ này, ngồi trong một chiếc xe tải vượt qua biên giới, cuối cùng tiến vào địa phận Myanmar. Rừng cây ven đường càng thêm rậm rạp, cây cọ xen lẫn với cỏ bụi che khuất những bông hoa dại nhỏ hai bên đường. Những loại rêu mọc sát đất, nếu chỉ nhìn bằng mắt thường thì không thể thấy được, nhìn thoáng qua chỉ thấy một màu xanh lục đậm nhạt xen kẽ vào nhau tạo thành một bức tranh lộn xộn.

“Anh Thắng, phía trước có một trạm dừng chân, chúng ta tới đó nghỉ ngơi một chút đi.” Người đàn ông đội mũ lưỡi trai nói với Vương Thắng.

“Cẩn thận một chút.” Vương Thắng nói. Suốt dọc đường đi, mặc dù bọn họ đã thay đổi rất nhiều chỗ ở nhưng trong lòng Vương Thắng vẫn cảm thấy lo sợ, gần đây hẳn luôn cảm thấy bất an.

Xe tải đến giao lộ phía trước rồi rẽ vào một con đường ngoằn ngoèo quanh co, cuối cùng dừng lại ở dưới cây hòe ở bãi đất trống. Địa hình đất ở chỗ cây hòe tương đối cao, xung quanh mọc đầy cọ và chuối tiêu, men theo sườn dốc xuống phía dưới là một thôn nhỏ ước chừng chỉ có hai, ba nhà. Nhà ở đây đều là nhà bằng đất, bên ngoài là hàng rào tre, xung quanh còn có một dòng suối nhỏ, từ chỗ này chảy xuống vị trí thấp hơn, nhìn thoáng qua dòng suối có vẻ lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Vương Thắng và mấy người còn lại nháy mắt ra hiệu, sau khi nhận súng thì đi đến cửa thôn.

Lúc này có một người phụ nữ trung niên búi tóc, trên đầu không quấn gì cả tiến lên mở cửa, sau khi nói một số câu kỳ quái thì đón bọn họ vào. Nhìn quần áo của cô ta thì hình như là dân tộc thiểu số.

Nhất Ngạn dùng tiếng Tạng nói với cô ta vài câu, có vẻ cũng hiểu được sơ sơ sau đó quay đầu nói với Thanh Hà: “Là dân tộc Bạch.” Nhất Ngạn đã đi rất nhiều nơi nên biết nói nhiều ngôn ngữ mà Thanh Hà không biết.

Lúc này Thanh Hà vẫn không để ý tới cậu.

Nhất Ngạn thấy vậy cũng chỉ cười cười, không để ở trong lòng.

Những căn nhà bằng đất ở đây không lớn, nóc nhà được lợp bằng cỏ tranh, giữa nhà đặt một bàn gỗ khá thấp, không có ghế. Người phụ nữ xới ngô, khoai tây và một ít bánh hành ra chén đĩa sau đó ngồi quỳ xuống, để ở trên mặt bàn, tuy những thứ đồ ăn này đã nguội nhưng cũng được xem như là đồ ăn ngon khó có ở nơi này. Một thiếu nữ mười lăm, mười sáu tuổi ngồi quỳ ở bên cạnh người phụ nữ để giúp mẹ mình, dáng dấp rất thanh tú, trên đầu vấn một chiếc khăn thêu hoa màu sắc rực rỡ, cô ta mặc áo trắng, bên ngoài là áo khoác ngắn tay màu hồng, chân đi giày thêu.

Khi cô gái dùng hai tay bưng đĩa ngô đặt lên trên bàn thì tên lùn đột nhiên bắt lấy tay cô ta sau đó cầm trong tay vuốt ve, trên mặt nở nụ cười âm hiểm.

Khuôn mặt cô gái đỏ bừng, người phụ nữ thấy thế vội vàng nói gì đó nhưng tên lùn không thèm để ý, hấn kéo cô gái vào trong ngực sau đó bắt đầu sờ mó lung tung.

Người phụ nữ quay sang cầu xin Vương Thắng, cô ta túm lấy ống quần hấn, quỳ xuống đất, đau khổ cầu xin.

Những người ở đây đều không hiểu người phụ nữ này đang nói cái gì, Vương Thắng uống xong một ngậm rượu lúa mạch thì đặt “cạch” cái ly rồi tiếp tục rót ly khác.

Tiếng rót rượu vang lên giữa không gian im lặng, nét mặt Vương Thắng vẫn rất thản nhiên, hấn uống rất chậm nhưng lúc này gò má đã có chút ửng đỏ.

Mấy tên đàn ông còn lại cũng đi đến bên cạnh cô gái, cùng nhau chơi đùa cô. Bốn tên chia ra sờ tay chân cô gái lại, sau đó mở đùi cô gái ra. Cái váy nhung màu đen bị bọn họ vén lên, quần lót màu lam cũng bị cởi ra, xé thành nhiều mảnh nhỏ.

Người phụ nữ hét lớn, vội vàng chạy tới chỗ cô gái. Lúc này Vương Thắng đột nhiên ném mạnh cái ly xuống đất sau đó túm lấy người phụ nữ, đẩy cô ta ngã xuống đất, kéo hai chân cô ta dặng ra rồi tát cô ta mấy bạt tai. Người phụ nữ bị hấn ta tát mạnh đến mức khóe môi rỉ ra máu tươi.

Cả người Thanh Hà đều run rẩy, được Nhất Ngạn ôm vào trong ngực, cậu che mắt cô sau đó cầm bánh nếp đưa tới bên miệng cô: “Ăn một chút đi.”

Tiếng kêu thê lương thảm thiết của cô gái và người phụ nữ vẫn còn ở bên tai cô thì làm sao cô có thể nuốt trôi cho được?

Thanh Hà lạnh run, sắc mặt trắng bệch, lúc này cô rất muốn có một cái hang nào đó để chui vào. Những chuyện đen tối mà cô gặp trong tháng này là những chuyện mà cả đời cô chưa bao giờ nhìn thấy. Lúc trước cô không thể hiểu được tại sao trên đời này lại có nhiều chuyện đáng sợ như vậy, mãi đến bây giờ cô mới chợt nhận ra trước kia mình ngu xuẩn, khờ dại đến cỡ nào.

“Á...” Một tiếng thét chói tai vang lên, tên cao rút cây gậy của mình trong miệng của cô gái ra sau đó che chỗ đang đổ máu lại, hấn dùng chân đá vào đầu cô gái: “Đồ dê tiện, dám cắn tao hả?” Gã nhìn chung quanh một lần sau đó cầm lấy cái đồ mở nút chai ở trong góc nhà, nhét vào trong miệng cô gái, sau đó cạy răng của cô ra.

“Á...”

Dường như đây chính là tiếng gào thét của những động vật bị lột da trước khi chết. Vài cái răng trắng bóc rơi trên mặt đất, lúc này cô gái cũng đã ngất đi.

“Mẹ nó! Dám cắn bảo bối của tao, đồ dê tiện xấu xí!” Tên cao ném cái đồ mở nút chai đi, vội vàng chạy khắp phòng tìm đồ cầm máu. Lúc này tên bên cạnh tìm được băng gạc nên đưa cho gã, gã vội vàng dùng băng gạc cầm máu, vừa cầm máu vừa làm bầm chửi bới sau đó còn đá lên người cô gái mấy cái.



Nhất Ngạn vẫn dứt Thanh Hà ăn bánh nếp, trên mặt không có gì khác thường.

Người phụ nữ áo quần không chỉnh tề bò đến bên cạnh con gái của mình, ôm thân thể cô khóc lóc.

Mấy tên đàn ông sửa sang lại quần áo, tinh thần sáng khoái bắt đầu ăn cơm, chuyện trò vui vẻ lần nữa.

Trước khi vào cửa, bọn chúng đã quan sát thấy trong thôn này không có đàn ông, chỉ có bốn năm người phụ nữ nên hoàn toàn không thể tạo thành uy hiếp đối với bọn chúng được. Lúc này người phụ nữ vội ôm con gái chạy trốn, cô ta không dám ở chỗ này nữa. Trên mặt đất có vết máu thật dài, kéo từ trong nhà ra đến bên ngoài khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Tên lùn ăn bánh nếp, chặc chặc sau đó liếm môi: “Con gái còn trinh đúng là tốt nhất, rất chặt, mùi vị của ả này không tệ. Không ngờ hàng trong núi lại tốt như vậy.”

“Mày nhìn thử đi, mấy ả này còn có thể trốn đi đâu được nữa? Buổi tối phải làm thêm mấy hiệp nữa mới được.”

“Đúng đúng đúng, anh Lực nói rất có lý.”

“Mẹ nó, lại không được ăn mặn. Sớm biết như vậy trước khi đi đã chuẩn bị rồi.”

“Ngày khác lại ăn mày vội cái gì? Bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn. Sau khi giúp anh Khôn làm xong vụ làm ăn lần này thì thằng nhóc mày sẽ được hưởng ngày tốt lành.”

“Dạ dạ dạ, tất cả nghe theo anh Lực.”

...

Thanh Hà không nghe câu kế tiếp nữa, mà có nghe cũng không vào vì dạ dày cô đang sôi trào khiến cô không nhìn được mà nôn ra vài cái. Cô đẩy Nhất Ngạn ra, vội vàng chạy ra ngoài cửa nôn thốc nôn tháo, tưởng như sắp nôn dạ dày ra đến nơi rồi.

Lúc này có một bóng dáng cao lớn đi tới bên cạnh cô, ôm cả người cô vào lòng. Trong mấy ngày này, giới hạn của Thanh Hà không ngừng bị khiêu chiến hơn nữa toàn là những mặt đen tối mà từ lúc chào đời đến nay cô chưa bao giờ thấy. Thì ra có đôi khi phụ nữ rẻ mạt như vậy, bị đám đàn ông coi là công cụ phát tiết. Móng tay cô đâm sâu vào lòng bàn tay, lúc này Nhất Ngạn ôm lấy Thanh Hà, mặt kề sát tóc cô, hôn một cái lên trán cô: “Nếu cô ngoan ngoãn nghe lời, em đảm bảo cô sẽ bình yên vô sự.”

“Hiện tại tôi có bình yên vô sự không? Tôi cũng chỉ là một người phụ nữ phục vụ cho một người đàn ông thay vì luân phiên phục vụ cả đám đàn ông mà thôi.”

Khuôn mặt Nhất Ngạn lập tức sượng cứng, tối tăm đến mức có thể chảy ra nước.